

Uvažujme ryze teoreticky o bakteriální kolonii. Baktérie jsou nahloucheny v nějakém vodním prostředí obsahujícím živiny a všechny bakterie metabolizují.

Otázka je, jak probíhá distribuce živin uvnitř kolonie. Pokud jsou mezi baktériemi volné prostory, kde může proudit voda se živinami, není to ještě problém. Ale co ve chvíli, kdy růstem kolonie dojde k omezení průtoku?

[Viz obrázek: Bakterie a živiny](#)

Buňky na rozhraní živného prostředí a kolonie mají přísun zajištěn. Ale co buňky uvnitř? Předpokládám, že vnitřní buňka svým AA očekává přísun živin. Ovšem když k přísunu nedojde, AA buňky prožívá bolest z chybné předpovědi (nehledě na hrozící hlad). Bolest je v buňce nějak chemicky reprezentována, aby se AA poučil. Ovšem díky těsnému dotyku tento chemický signál zasáhne i sousední najedenou buňku. AA najedené buňky upravuje model své antecepcce. Pokusem shledá, že když předá sousední buňce část živin, které nutně nepotřebuje pro sebe, bolesti se vyhne. Tak vznikne proud živin do nitra kolonie. Je vynucen obavou vnějších buněk před trestem od těch vnitřních, i vlastního AA.

Hypotéz **Bič a cukr**

a

Všechny funkce nahromaděných spolupracujících buněk jsou založeny na tomto principu "biče a cukru". Když buňka správně antecepuje, je jí dobře. Pokud špatně, je jí zle a trest zasahuje i její sousedky. Potrestaná sousedka se analogicky sama potrestá, že neantecepovala chování první poškozené, a trest se šíří velmi rychle celou kolonií. K uklidnění dojde dodávkou živin od krajních buněk k vnitřním.

Díky antecepci všech zúčastněných probíhá jak fáze biče, tak fáze cukru velmi rychle, protože jednotlivé buňky své chování předvídají, a kolonie se na venek jeví jako organismus s vlastní antecepcí.

Úplně stejný princip formuje chování mnohobuněčných. Třeba kontrakce svalu, složeného z tisíců svalových vláken, musí probíhat v neobyčejně krátké době. To je řízeno jednak funkcí dirigenta - nervového zakončení, jednak antecepcí. Svalové vlákno předvídá, že se sousední vlákno smrští spolu s ním. Pokud k tomu nedojde, pak potrestá sebe i souseda. Strach z trestu vyladí celý sval k dokonalé synchronizaci. Nervy jako dirigent akci spouštějí, ale interní synchronizace je založena na antecepci ohromného počtu relativně samostatných částí. Proto je tak důležitý trénink, protože svaly se své pohyby učí.

Uvedená úvaha směřuje k pochopení konstrukce vyšších celků, které fungují antecepčně. Tělo je složeno z různých orgánů, které se chovají na venek jako antecepující celek a díky tomu mohou vytvořit tělo.

Můžeme spatřit hierarchickou kaskádu antecepce. Díky tomu, že všechny podřazené struktury antecepují nejbližší vývoj událostí, chovají se SPOLEČNĚ.

Tento konstrukční princip odhaluje zásadu vzniku antecepčních celků: Pokud jsou nějaké struktury v blízkém kontaktu, při němž trest za chybnou antecepci postihuje i souseda, vede to k synchronizaci.

Použití "cukru" je předpokládaná odměna za správnou antecepci.

Posiluje provedené předcítění. "Bič" je primární, cukr následuje.

Tvrzení Bič synchronizuje, cukr stmeluje.

Důkaz U biče je to zřejmé. Jak cukr stmeluje? Poskytnutím cukru sousedovi dávám důvod, aby sousedem zůstal, protože antecepuje další cukr.

Tímto způsobem dojdeme např. k chování manželů. Jestliže jsou manželé hodně spolu, a chybná antecepcie jednoho z nich "zkazí náladu" i druhému, pak obvykle bude manželství fungovat. Pokud jeden trpí a druhého se to nedotkne, synchronizace se rozpadne a manželství se nejspíš rozpadne s ním. "Láska nehněvaná není milovaná" - české přísloví.

Podívejme se těmato očima na veřejné protesty. Pokud je pro vládu nepřijemné, že před jejím sídlem pokřikuje dav demonstrantů, nejspíš pro ně něco udělá. Teprve když toho není schopná, povolá policii či armádu, aby dav rozehnal či postřílel. Ale když nechá věci dojít tak daleko, její vlastní trest se znásobí. Celý stát trpí rozpadem synchronizace.

Pohlédneme nyní na nějaký velký organismus, třeba žirafu. Při troše pokory nás pojme posvátná bázeň. Celý ten kolos je úžasně synchronizován do nejmenších detailů buněčných organel. A to vše je založeno na bezprostřední antecepci sousedních skupin od nejvýše postavené po nejnižší. A čím se liší živá žirafa od mrtvé? Mrtvá přestala antecepuvat. Přestaly antecepuvat její orgány, její buňky, její organely.

Život = synchronizovaná hierarchizovaná antecepcie.

Pokud zvolíme bič a cukr za podstatné složky synchronizace, můžeme dojít k poznatku, že podstatou vyššího života je bič a cukr.

Jak se tento princip projevuje v lidských společenstvech? V dalších kapitolách jsem poukázal na to, že člověk má vytvořen model lidí kolem sebe, a většinou se "radí nad modelem manželky sami se sebou", než aby trávili nesnadný čas detailním zjišťováním jejich momentálních potřeb. Proto má manželka bič a cukr, aby mohla vyvolat korekci svého modelu v manželově hlavě. Jak by to vypadalo v manželství, kde by se manželka pokorně podvolovala všemu, co by manžel dělal? Pravděpodobně by zemřela vyčerpáním. Bič nebo cukr však pomáhají korigovat model a příště manžel bude moci vyřešit situaci lépe.

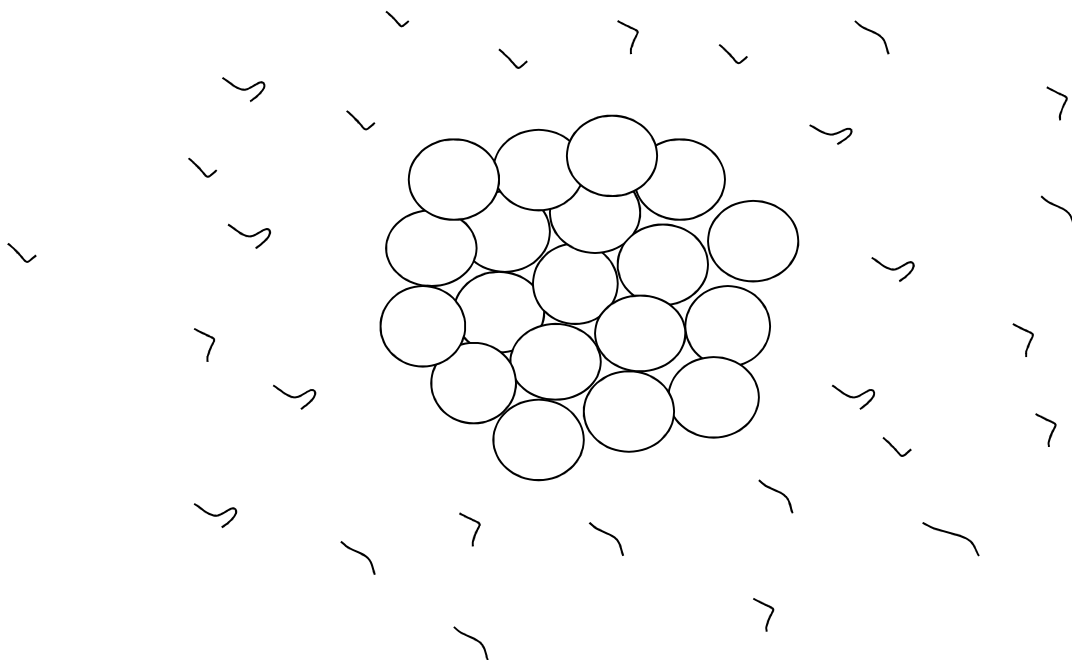
Ze stejného soudku je parta mladých výrostků.

úsek

text

Závěr

K fungování biče a cukru na sžívání do fungujícího kolektivu musejí být jednotlivé členy seskupení v těsném kontaktu.

Kolem kolonie bakterií je roztok s živinami